

DIE ONMOONTLIKE BIC- TRANSAKSIE

Vandag het GILLETTENARRATIVE een maand oud geword.

'n Geboorte wat gekom het ná vier jaar van swangerskap, waar karakter, volharding en dissipline drie generasies korporatiewe bloed ontmoet het: agt-en-vyftig jaar van Oupa Camp, veertig jaar van my pa, agtien van myne.

Die bevalling was natuurlik. Geen sametrekings nie. Geen kraamarbeid nie. Geen pyn nie.

Die vroedvrou was die kopieregwet. Ek het die beste een gekies. Daar was niks om oor bekommerd te wees nie – kopiereg weet altyd wat om te doen, en niemand is dwaas genoeg om oorlog daarteen te voer nie.

Daardie dag het die web 'n GILLETTENARRATIVE-plasing tussen die soektogte geplaas wat saak gemaak het. Die titel was 'n oorname, sonder skaamte verklaar.

Toe het iets gebeur wat altyd in hierdie gesprekke gebeur. 'n Vrou het vir my gesê ek tree nie soos myself op nie – dat dankbaarheid teenoor mense wat my niks anders as afstand en vyandigheid getoon het nie, nie by 'n man met die naam Frega pas nie.

Toe het nog 'n klim begin.

Die koninkryk van swaar staal. Die tegnologie van stelsels. 'n Ou embleem van gekruiste lemme wat gemaak gelyk het vir 'n enkele sin: Ek is 'n lem.

Toe die koninkryk van vel en water, wat onder dieselfde dak as die eerste slaap.

Een tjek. Twee eeue van metaal.

Die argitektuur het homself saamgestel. Ek het dit nooit op papier ontwerp nie. Plastiek onder. Staal en vel bo. Moeder Gillette in die middel vasgevang, soos iets

wat in 'n skroefbank vasgeklem word.

Ek het by Wall Street aangekom. Nie soos hulle verwag het nie. Geen pak nie. Geen das nie. Die sekuriteit het my sien instap in houtklompe en 'n Bermuda-kortbroek.

Die eienaars van die Beurs het uitgekóm om my te ontmoet. Kameras het sonder ophou afgegaan. Twee netwerke was reeds regstreeks.

Niemand het 'n woord gesê nie. Ek het tien miljard dollar gehad, en met tien miljard dollar in jou sak kan jy aantrek net soos jy wil.

Die bank het die vertrek oopgemaak. Niemand het gevra of ek gereed is nie – hulle het net begin tel. 'n Omsigtigheidsondersoek vra nooit of 'n transaksie gedoen kan word nie. Dit vra waar om te teken voordat iemand anders eerste daar kom.

Een tjek. Twee eeue van metaal.

Ek het nie maatskappye gekoop nie. Ek het 'n kring gesluit wat Oupa Camp oopgelaat het.

Die eerste koninkryk het plastiek en papier gehou.

Die tweede het swaar staal gehou.

Die derde het vel en water gehou.

Ek het net een ding gehou: GILLETTENARRATIVE. En 'n ware naam weeg meer as drie fabriekke.

Die bankiers in hul baadjies het aanhoudend na my voete gestaar, nie na die papierwerk nie. Die papierwerk was reeds onderteken voordat ek ingestap het.

Die handelsmerke het nie verdwyn nie. Hulle het hul van verander.

Die eerste het op die rakke van supermarkte gebly, in skryfbehoeftewinkels wat steeds penne verkoop aan mense wat niks met Amazon te doen wou hê nie.

Die tweede het sy gekruiste lemme reguit my manifes in gedra, asof hulle vir een enkele reël gesmee is: Ek is 'n lem.

Die derde het vel en water geneem en iets anders bo-op hulle geplaas – nie prestasie nie. Selfsorg.

Die ou name het op die bokse gebly. Die ware naam het elders heen getrek.

Mense het opgehou om Gillette te koop. Hulle het GILLETTENARRATIVE gekoop – nie omdat dit minder gekos het nie. Ek het pryse by kwaliteit belyn, nie by wins nie. Hulle het dit gekoop omdat daar agter elke lem 'n ware storie was, en geen agentskap in Manhattan weet hoe om een te skryf wat nie vals klink nie.

Toe het die ontleders hul gewone vrae gevra: wie is die nuwe uitvoerende hoofde, waar is die hoofkantoor, hoe gaan dit alles georganiseer word?

My antwoord was eenvoudig. Gee my drie dae in Boston en ek sal die mense van Gillette in diens neem. Nie almal nie. Net die egtes. Dié soos ek.

Gillette het van moeder na grootmoeder geskuif, en soos elke oudste het sy reeds die pad vorentoe geken. Die direksie is in minder as vier-en-twintig uur kaalgeskeer, weens onbevoegdheid. Drie vrae het deur elke vertrek weergalm:

Waaraan het julle gedink terwyl hy julle aanlyn uitmekaar geskeur het?

Hoe het julle verwag om 'n man te klop wat nie julle geld wou hê nie – net een dollar?

Waarom het julle nie een keer met hom gepraat nie?

Daardie aand het 'n gesant aangekom met 'n naam gedruk op 'n leë boks – 'n pakhuis wat niks meer gemaak het wat ek nie reeds beter, goedkoper en met meer siel kon bou nie. Hy het na my gekyk en gesê:

Mense koop nie 'n skeermes nie. Hulle koop die persoon wat dit verkoop.

En om te dink – ek het in klompe ingestap. En alles gekoop.

Ferdinando